

hentelse af den af Sygekassen benyttede Læge eller Jordemoder eller til den syges Befordring til eller fra nævnte Læge eller Jordemoder. Endvidere kan Befordring forlanges afgivet til eller fra det Sygehus, hvorpaa Sygekassen har Ret til Indlæggelse eller ambulantly Behandling mod nedsat Betaling, og som i det foreliggende Tilfælde bør benyttes, jfr. § 16 og denne Paragrafs Stk. 4. For saa vidt Sygekassemedlemmet bor inden for 1 km's Afstand fra Lægens eller Jordemoderens Bopæl, kan Befordring ikke kræves afgivet til Afhentelse af Lægen eller Jordemoderen, og Medlemmet kan alene kræve sig befordret til eller fra Lægen, naar Lægen erklærer Befordring for nødvendig“.

Endvidere foreslaar Udvalget, at Folkeforsikringslovens § 17, Stk. 6, affattes saaledes:

„Stk. 6. Et Sygekassemedlem, som bor i en Købstad (Handelsplads) inden for den i 2det Punktum fastsatte Grænse, samt Sygekassemedlemmer, der bor i en Landkommune, men inden for samme Grænse, har Ret til ved Kommunens Foranstaltning vederlagsfrit at beforders til eller fra den behandlende Læge eller det nærmeste Sygehus, efter Omstændighederne et stedligt Centralsygehus, jfr. Stk. 4, naar Lægen erklærer Befordringen for nødvendig. Grænsen for det Omraade, inden for hvilket Fribefordring bliver at yde efter Bestemmelsen i dette Stykkes første Punktum, fastsættes for hver Købstad (Handelsplads) for 5 Aar ad Gangen af vedkommende Amtmand efter Forhandling med de interesserede Kommunalbestyrelser og Sygekasser. Fastsættelsen af denne Grænse skal ske under Hensyntagen til de lokale Forhold, og saaledes at det tilstræbes, at den nævnte Bestemmelse kommer til Anvendelse paa samtlige Sygekassemedlemmer, der bor indtil 1 km uden for den sammenhængende bymæssige Bebyggelse, uanset om vedkommende er bosat i Købstad- eller Landkommune“.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Ændring i Folkeforsikringslovens § 17, Stk. 5, bemærkes følgende:

Da der indenfor Udvalget var Enighed om, at en Lovbestemmelse, der gav Kommunerne Ret til at nægte Fribefordring, medmindre den nævnte Kontrolafgift blev forudbetalt — rent bortset fra Bestemmelsens noget odiøse Karakter — maatte omfatte ogsaa Ikke-Sygekassemedlemmer, ansaa man det ikke for rigtigt at drøfte saadan en Bestemmelse alene for Sygekassemedlemmer. Man berørte vel den Tanke at paalægge Sygekasserne at betale Kontrolafgiften — saaledes at et Medlems Nægtelse af Betaling over for Kassen skulde have Retsvirkning som Restance af Medlemsbidrag — men da Hovedparten af Kommunernes Kørsler, hvor Kontrolbestemmelsen overhovedet er af Betydning, sikkert angaar Ikke-Sygekassemedlemmer, anser Udvalget det for rigtigst at lade Spørgsmaalet ligge og ikke foreslaa Ændringer i den nævnte Lovbestemmelse.